

[Indenrigsministeren]

havde specielle problemer af den ene eller anden art, var efter arbejdsgruppens og de kommunale organisationers opfattelse ikke tilstrækkelige instrumenter til at få de resultater, man gerne vil have.

Derfor bliver den samlede kommunale finansieringsproblematik undersøgt i et udvalg, hvis medlemmer i øvrigt er i færd med at blive udpeget af de kommunale organisationer og de berørte ministerier. Her vil man bl. a. undersøge, hvordan man mest effektivt og hensigtsmæssigt kan hjælpe de typer af kommuner, der især har finansieringsproblemer, eksempelvis vækstkommuner og centerkommuner med særlige sociale problemer, men i øvrigt også alle øvrige typer af kommuner med særlige problemer, f. eks. visse afvandingskommuner. Jeg vil naturligvis helst afvente dette udvalgsarbejde, før der igen fremsættes forslag om ændret kommunal byrdefordeling, men er det nødvendigt igen at ændre på kriterierne i bloktilskudsordningen før den tid, så er jeg naturligvis indforstået med at fremsætte de nødvendige forslag. Jeg tror i øvrigt, at udvalget skulle kunne komme med forslag inden for et par år.

Jeg skulle måske slutte af med at sige, at det, man bl. a. skal overveje – det er nævnt i anledning af den bemærkning, hr. Flemming Jensen gjorde om vækstkommunen, der har finansieringsproblemer i en vis periode og derefter har en mere rolig tilværelse økonomisk set – er, om man kan bruge lånemulighederne på en mere bevidst måde, end man hidtil har gjort, for at jævne økonomiske byrder over tid, sådan at man får specielle lånemuligheder i en opbygnings- og vækstperiode, hvorved man kan fordele de økonomiske byrder over tiden, men det er kun én af de ting, der skal overvejes. Jeg kunne nævne andre eksempler på, hvad der vil indgå i udvalgets arbejde, men det vil nok føre for vidt ved denne lejlighed. Jeg vil bare gentage, at udvalget er i færd med at blive nedsat og formentlig i løbet af 3–4 uger vil kunne begynde sit arbejde.

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Dræbye og ministeren var en smule uenige i min opfattelse af, hvad der er et objektivi kriterium. Hr. Dræbye foretog direkte en sammenligning imellem boligkriteriet og

kriteriet antal børn mellem 0 og 6 år som et eksempel. Lad mig lige sige, at der er vel i princippet intet overhovedet, der kan kaldes objektivi t, men hvis vi ved objektivi tet i forbindelse med disse kriterier forstår, at kriteriet skal være upåvirkeligt, må man sige, at imellem boligkriteriet og kriteriet antal børn er der den afgørende forskel, at boligkriteriet kan kommunen påvirke direkte ved udlæg af boligarealer, ved tilsagnsgivning osv., medens kriteriet børn kun kan påvirkes indirekte, f. eks. ved det, hr. Dræbye opfatter som en særlig børnevenlig politik – medmindre hr. Dræbye da vil igangsætte en måske nok lidt utraditionel og helt direkte politik i henseende til at forøge børnetallet. Der er altså den helt afgørende forskel.

Dernæst siger hr. Dræbye, at det afgørende må være, om der kan påvises en entydig sammenhæng imellem kriteriet og udgiftsbehovet. Her er det, jeg siger, at det kan der ikke. Ministeren siger, at det er ministerens tro eller opfattelse, at det kan der også i henhold til betænkningen. Jeg må sige, at ud fra alle normalt anvendte statistiske kriterier giver betænkningen ikke anledning til at sige, at der er nogen entydig sammenhæng imellem det valgte boligkriterium og udgiftsbehovet. Det er også derfor, jeg har lagt op til, at vi må kulegrave, om ikke et andet boligkriterium, f. eks. udelukkende den ældre boligmasse, var et mere hensigtsmæssigt kriterium.

Thorndahl (FP):

Jeg har fortsat – også efter at have hørt indenrigsministeren – den opfattelse, at boligkriteriet vedrørende nybyggeriet er et subjektivt og ikke et objektivi t kriterium.

Jeg vil godt sige til indenrigsministeren vedrørende min bemærkning om Københavns kommunes forhold i forbindelse med dette lovforslag, at bemærkningen var baseret på nettovirkningen, og den gav, som jeg sagde, en samlet skattestigning på 14 mill. kr., men efter at have set på det igen må jeg erkende, at den nettovirkning klart er bestemt af den specielle løsning, som SV-regeringen gennemførte for 1980 – bestemt ikke med min stemme i øvrigt – netop af hensyn til Københavns kommune. Når der tages højde herfor, må jeg nødvendigvis være enig med ministeren – uanset hvor lidt lyst jeg i øvrigt har til det.